

<p>◊ חולקים-disputants</p> <p>◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review</p> <p>< מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment</p> <p>O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement</p> <p>¿ קושיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>■ ראיה-proof</p>
---	--

בבא מציעא-השואל את הפרה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
גניבה ואבידה בשואל מנא לן?											◊	צה.
וכי תימא: נילף משבורה ומתה.										!		צה.
מה לשבורה ומתה - דלא אפשר למיטרה ואתויי, תאמר בגניבה ואבידה דאפשר למיטרה ואתויי?										¿		צה.
אלא, כי הא דתניא:										!		צה.
(שמות כ"ב) ונשבר או מת - אין לי אלא שבורה ומתה, גניבה ואבידה מניין? אמרת קל וחומר: ומה שומר שכר שפטור משבורה ומתה - חייב בגניבה ואבידה, שואל שחייב בשבורה ומתה - אינו דין שחייב בגניבה ואבידה?	[תניא]									!	◊	צה.
וזה הוא קל וחומר שאין עליו תשובה.										■	◊	צה.
מאי אין עליו תשובה, וכי תימא איכא למיפרך: מה לשומר שכר - שכן משלם תשלומי כפל בטוען טענת לסטים מזויין?										¿		צה.
אפילו הכי - קרנא דשואל עדיפא.										!	◊	צה.
איבעית אימא: קסבר לסטים מזויין גזלן הוא.										!	◊	צה.
אשכחן לחיוב, לפטור מנא לן?										^	◊	צה.
וכי תימא: נילף משבורה ומתה										!		צה.
מה לשבורה ומתה, שכן אונס										¿		צה.
אלא, גמר משומר שכר.										!	◊	צה.
ושומר שכר גופיה מנלן?										¿		צה.
גמרי חיובא דשומר שכר מחיובא דשואל מה להלן בבעלים פטור - אף כאן בבעלים פטור.										!	◊	צה.
במאי גמר?										^		צה.
אי במה מצינו										!		צה.
איכא למיפרך כדפרכינן: שכן אונס.										¿		צה.
אלא אמר קרא: (שמות כ"ב) וכי ישאל - וי"ו מוסיף על ענין ראשון, וילמד עליון מתחתון.										!	◊	צה.
ואכתי, שואל משומר שכר לא גמר, דאיכא למיפרך: מה לשומר שכר - שכן פטור בשבורה ומתה, תאמר בשואל שחייב בשבורה ומתה.										¿	◊	צה.
אלא, גניבה ואבידה בשואל לחיובא מנלן - דגמר משומר שכר, דיו לבא מן הדין להיות כנדון מה גניבה ואבידה דשומר שכר בבעלים פטור - אף גניבה ואבידה דשואל נמי בבעלים פטור.										!	◊	צה.
הניחא למאן דאית ליה דיו, אלא למאן דלית ליה דיו מאי איכא למימר?										¿		צה.
אלא, אמר קרא וכי ישאל - וי"ו מוסיף על ענין ראשון, וילמד עליון מתחתון ותחתון מעליון.										!	◊	צה.
פשיעה בבעלים. פליגי בה רב אחא ורבינא:	איתמר:										◊	צה.
חייב	חד[רב אחא/רבינא]									◊	◊	צה.
פטור.	וחד[רב אחא/רבינא]									◊	◊	צה.
מאן דאמר חייב - קסבר: מקרא נדרש לפניו ולא לפני פניו, הלכך: אם בעליו עמו - אשומר חנם לא כתיב, ופשיעה נמי בשומר שכר ובשואל לא כתיב. הלכך, בשומר שכר ובשואל לחיוב - אתיא בקל וחומר משומר חנם, אבל בבעלים לפטור אף בשומר שכר ובשואל לא. מאי טעמא - כי כתיב אם בעליו עמו - לא ישלם - אשואל ואשומר שכר, אהנך חיובי דכתיב בהו בהדיא הוא דמיכתב.										■	◊	צה.

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה- O</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה- !</p>
מקרא- key:	

בבא מציעא-השואל את הפרה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאן דאמר פטור קסבר: מקרא נדרש לפניו ולפני פניו, וכי כתיב אם בעליו עמו - אשומר חנם נמי כתיב.												ציה.
השואל הפרה ושאל בעליה עמה, השואל הפרה ושכר בעליה עמה, שאל בעליה או שכרן ואחר כך שאל הפרה ומתה - פטור	תנן:											ציה.
ואילו שומר חנם לא קתני?												ציה.
ולטעמיך, שומר שכר מי קתני? אלא, תנא מילתא דכתיבא בהדיא - קתני, דאתיא מדרשא - לא קתני.												ציה.
שאלה ושאל בעליה עמה, שכרה ושכר בעליה עמה, שאלה ושכר בעליה עמה, שאלה ושאל בעליה עמה, אף על פי שהבעלים עושין מלאכה במקום אחר ומתה - פטור.	תא שמע:											ציה.
הא מני - רבי יהודה היא	סברוה:											ציה.
שומר כשומר שכר דמי	דאמר: [רבי יהודה]											ציה.
והא האי תנא קתני מילתא דאתיא מדרשא, ואילו שומר חנם לא קתני												ציה.
הא מני - רבי מאיר היא												ציה.
שוכר כשומר חנם דמי	דאמר: [רבי מאיר]											ציה.
ותנא שומר חנם והוא הדין לשומר שכר.												ציה.
איבעית אימא: כדמחליף רבה בר אבוב ותני:												ציה.
שוכר כיצד משלם? רבי מאיר אומר: כשומר שכר	[רבי מאיר]											ציה.
כשומר חנם.	רבי יהודה:											ציה.
לעולם הוא חייב עד שתהא פרה וחורש בה, חמור ומחמר אחריה, ועד שיהו בעלים משעת שאילה עד שעת שבורה ומתה.	רב המנונא:											ציה.
בעליו עמו - אכולה מילתא משמע.	אלמא קסבר: [רב המנונא]											ציה.
שאלה ושאל בעליה עמה, שכרה ושכר בעליה עמה, שאלה ושכר בעליה עמה, שאלה ושאל בעליה עמה, אף על פי שהבעלים עושין מלאכה במקום אחר ומתה - פטור.	מתוב רבא:											ציה.
מאי לאו - במלאכה אחרת?												ציה.
לא, באותה מלאכה.												ציה.
אלא מאי מקום אחר?												ציה.
דקא מרפי ואזיל קמה.												ציה.
והא מדסיפא על גבה הוי רישא במלאכה אחרת												ציה.
שאלה ואחר כך שאל בעליה, שכרה ואחר כך שכר בעליה עמה, אף על פי שהבעלים חורשין על גבה ומתה - חייב.	דקתני סיפא:											ציה.
רישא וסיפא באותה מלאכה, ורישא רבותא קא משמע לן וסיפא רבותא קא משמע לן:	אמרי:											ציה.
רישא רבותא קא משמע לן - דאף על גב דלאו על גבה אלא באותה מלאכה, כיון דהוו בעלים בשעת שאילה - פטור.												ציה.
וסיפא רבותא קא משמע לן: דאף על גב דעל גבה, כיון דלא הוו בעלים בשעת שאילה - חייב.												ציה.
האי מאי? אי אמרת בשלמא רישא במלאכה אחרת וסיפא באותה מלאכה - היינו רבותא, אלא אי אמרת רישא וסיפא באותה מלאכה - מאי רבותא? אידי ואידי באותה מלאכה הוי												ציה.
ממשמע שנאמר (שמות כ"ב) אם בעליו עמו לא ישלם, איני יודע שאם בעליו אין עמו שלם ישלם? אלא, מה תלמוד לומר בעליו אין עמו - לומר לך: היה עמו בשעת שאילה - אין צריך להיות עמו בשעת שבורה ומתה, היה עמו בשעת שבורה ומתה - צריך להיות עמו בשעת שאילה.	ועוד, תניא:											ציה.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	



בבא מציעא-השואל את הפרה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ממשמע שנאמר (שמות כ"ב) בעליו אין עמו שלם ישלם, איני יודע שאם בעליו עמו לא ישלם? אלא מה תלמוד לומר אם בעליו עמו - לומר לך: כיון שיצאה מרשות משאיל שעה אחת בבעלים ומתה - פטור.	ותניא אידך:											◇ †	צה:
תיובתא דרב המנונא - תיובתא.												◇ †	צה:
אביי סבר לה כרבי יאשיה ומתרץ לקראי כרבי יאשיה.	[אביי]											◇ †	צה:
רבא סבר לה כרבי יונתן ומתרץ לקראי כרבי יונתן.	[רבא]											◇ †	צה:
אביי סבר לה כרבי יאשיה ומתרץ לקראי כרבי יאשיה:	[אביי]											◇ †	צה:
בעליו אין עמו שלם ישלם, טעמא דליתיה בתרווייהו, הא איתיה בחדא וליתיה בחדא - פטור.												◇ †	צה:
והא כתיב אם בעליו עמו לא ישלם - טעמא דאיתיה בתרווייהו, הא אי איתיה בחדא וליתיה בחדא - מחייב.												◇ †	צה:
לומר לך: היה עמו בשעת שאילה - אינו צריך להיות עמו בשעת שבורה ומתה, היה עמו בשעת שבורה ומתה - צריך להיות עמו בשעת שאילה.												◇ †	צה:
רבא סבר לה כרבי יונתן, ומתרץ לקראי כרבי יונתן:	[רבא]											◇ †	צו:
(שמות כ"ב) אם בעליו עמו לא ישלם. משמע דאיתיה בתרווייהו, ומשמע נמי דכי איתיה בחדא וליתיה בחדא פטור.												◇ †	צו:
וכתיב בעליו אין עמו שלם ישלם - משמע דליתיה בתרווייהו, משמע נמי דכי איתיה בחדא וליתיה בחדא חייב.												◇ †	צו:
לומר לך: היה עמו בשעת שאילה - אין צריך להיות עמו בשעת שבורה ומתה, היה עמו בשעת שבורה ומתה - צריך להיות עמו בשעת שאילה.												◇ †	צו:
איפוך אנא												◇ †	צו:
מסתברא, שאלה עדיפא משום דקא מייתי לה לרשותיה.												◇ †	צו:
אדרבה, שבורה ומתה עדיפא - שכן חייב באונסין												◇ †	צו:
אי לא שאלה - שבורה ומתה מאי עביד?												◇ †	צו:
ואי לאו שבורה ומתה - שאלה מאי עביד?												◇ †	צו:
אפילו הכי, שאלה עדיפא, שכן חייב במזונותיה.												◇ †	צו:
אמר קרא (שמות כ"ב) וכי ישאל איש מעם רעהו, ולא רעהו עמו - שלם ישלם, הא רעהו עמו - פטור.	רב אשי:											◇ †	צו:
אי הכי בעליו אין עמו, ואם בעליו עמו למה לי?												◇ †	צו:
אי לאו הנך הוה אמינא: האי אורחיה דקרא הוא.												◇ †	צו:
שאלה לרבעה מהו? כדשיילי אינשי בעינן - ולהכי לא שיילי אינשי, או דלמא: טעמא מאי - משום הנאה, והאי נמי הא אית ליה הנאה?	בעי רמי בר חמא:											◇ †	צו:
שאלה ליראות בה מהו? ממונא בעינן - והאיכא, או דלמא ממונא דאית ליה הנאה מיניה בעינן, וליכא?												◇ †	צו:
שאלה לעשות בה פחות מפרוטה מהו? ממונא בעינן - ואיכא, או דלמא כל פחות מפרוטה לא כלום היא?												◇ †	צו:
שאל שתי פרות לעשות בהן פרוטה, מהו? מי אמרינן: זיל בתר שואל ומשאיל - ואיכא, או דלמא: זית בתר פרות, וכל חדא וחדא ליכא ממונא?												◇ †	צו:
שאל משותפין, ונשאל לו אחד מהן, מהו? כולו בעליו בעינן והא ליכא, או דלמא: מההוא פלגא דידיה מיהא מיפטור? שותפין ששאלו ונשאל לאחד מהן, מהו? כולו שואל בעינן - וליכא, או דלמא בההיא פלגא דשיילי מיהת מיפטור?												◇ †	צו:
שאל מהאשה ונשאל בעלה, אשה ששאלה ונשאל לבעל, מהו? קנין פירות קנין גוף דמי או לא?												◇ †	צו:
האומר שלווחו צא והשאל לי עם פרתי, מהו? בעליו ממש בעינא - וליכא, או דלמא: שלווחו של אדם כמותו, ואיכא?	רבינא לרב אשי:											◇ †	צו:

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- הנקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- מקרא-key:</p>	<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראיה-</p>
---	--

בבא מציעא-השואל את הפרה		Talmud Navigator														
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ				
בעל - פלוגתא דרבי יוחנן וריש לקיש, שליח - פלוגתא דרבי יונתן ורבי יאשיה	רב אהא בריה דרב אויא לרב אשי:											!	◇			
בעל פלוגתא דרבי יוחנן וריש לקיש:												!				
המוכר שדהו לחבירו לפירות, רבי יוחנן אומר: מביא וקורא	דאיתמר: [רבי יוחנן]										◆	■	!	◇		
ריש לקיש אומר: מביא ואינו קורא.	ריש לקיש:										◆	■	!	◇		
מביא וקורא, קנין פירות קנין הגוף דמי.	רבי יוחנן:											■	!			
מביא ואינו קורא, קנין פירות לאו קנין הגוף דמי.	ריש לקיש:											■	!			
שליח, פלוגתא דרבי יונתן ורבי יאשיה:													!			
האומר לאפוטרופוס: כל נדרים שתהא אשתי נודרת מכאן עד שאבא ממקום פלוני - הפר לה, והפיר לה, יכול יהו מופרין - תלמוד לומר (במדבר ל') אישה יקימנו ואישה יפרנו, דברי רבי יאשיה.	דתניא: [רבי יאשיה]											◆	■	!	◇	
מציינו בכל מקום ששלוחו של אדם כמותו.	רבי יונתן:											◆	■	!	◇	
האומר לעבדו צא והשאל עם פרתי, מהו?	רב עיליש לרבא:													^	◇	
תיבעי למאן דאמר שלוחו של אדם כמותו, תיבעי למאן דאמר שלוחו של אדם אינו כמותו.														■	◇	
תיבעי למאן דאמר שלוחו של אדם כמותו - הני מילי שליח דבר מצוה הוא, אבל עבד דלאו בר מצוה - לא														^		
או דלמא: אפילו למאן דאמר אין שלוחו של אדם כמותו - הני מילי שליח, אבל עבד - יד עבד כיד רבו דמיא?														^		
מסתברא, יד עבד כיד רבו דמיא.	אמר ליה: [רבא]													!	◇	
בעל בנכסי אשתו שואל הוי או שוכר הוי?	בעי רמי בר חמא:													^	◇	
לפום חורפא שבשתא. מה נפשך, אי שואל הוי - שאלה בבעלים היא, אי שוכר הוי - שכירות בבעלים היא.	רבא:													?	◇	
אלא, כי קמיבעיא ליה לרמי בר חמא - דאגר מינה פרה והדר נסבה, שואל הוי או שוכר הוי? שואל הוי - ואתיא שאלה בבעלים מפקעא שכירות שלא בבעלים, או דלמא שוכר הוי, ושכירות כדקיימא קיימא.														^	◇	
ומאי שנא דאי שואל הוי דאתי שאלה בבעלים מפקעא שכירות שלא בבעלים, אי שוכר נמי הוי - תיתי שכירות בבעלים תיפוק שכירות שלא בבעלים														?		
אלא, כי קא מיבעיא לרמי בר חמא כגון דאגרא איהי פרה מעלמא, והדר נסבה.														^	◇	
ואליבא דרבנן														■		
שואל משלם לשוכר	דאמרי: [רבנן]													■	◇	
לא תיבעי לך, דודאי שאילה בבעלים היא.														■	◇	
כי תיבעי לך - אליבא דרבי יוסי														^		
תחזיר פרה לבעלים הראשונים	דאמר: [רבי יוסי]													■	^	◇
מאי, שואל הוי או שוכר הוי?														^	◇	
בעל לא שואל הוי ולא שוכר הוי, אלא לוקח הוי, מדרבי יוסי ברבי חנינא.	רבא:													!	◇	
באושא התקינו: האשה שמכרה בנכסי מלוג בחיי בעלה ומתה - הבעל מוציא מיד הלקוחות.	דאמר רבי יוסי ברבי חנינא:													■	!	◇
בעל בנכסי אשתו מי מעל?	בעי רמי בר חמא:														^	◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-השואל את הפרה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאן לימערול? לימערול בעל - דהיתרא ניחא ליה דליקני, איסורא לא ניחא ליה דליקני. תימערול איהי - דהיתרא נמי לא ניחא לה דליקני. נימערול בית דין - כי עבדו רבנן תקנתא, ואמרו בעל לוקח הוי - להיתרא, לאיסורא לא עביד רבנן תקנתא.	רבא:											ז
בעל מעל לכשיוציא, מידי דהוה אמוציא מעות הקדש לחולין.	אלא אמר רבא:											ז
כחש בשר מחמת מלאכה מאי?	איבעיא להו:											ז
מכלל דכי מתה מחמת מלאכה מחייב? נימא: לאו לאוקמא בכילתא שאילתה.	אמר ליה ההוא מרבנן ורב חלקיה בריה דרב אויא שמייה:											ז
לא מיבעיא כחש בשר מחמת מלאכה דפטור, אלא אפילו מתה מחמת מלאכה - נמי פטור. דאמר ליה: לאו לאוקמא בכילתא שאילתה.	אלא אמר רבא:											ז
ההוא גברא דשאל נרגא מחבריה, איתבר. אתא לקמיה דרבא												ז
זיל אייתי סהדי דלאו שנית ביה, ואיפטר.	אמר ליה: [רבא]											ז
ואי ליכא סהדי מאי?												ז
דההוא גברא דשאל נרגא מחבריה ואיתבר, אתא לקמיה דרב	תא שמע:											ז
זיל שלים ליה נרגא מעליא.	אמר ליה: [רב]											ז
דינא הכי?	רב כהנא ורב אסי לרב:											ז
ושתיק רב.	[רב]											ז
והלכתא כרב כהנא ורב אסי, דמהדר ליה תבריה וממליא ליה דמי מנא.												ז
ההוא גברא דשאל דוולא מחבריה, איתבר. אתא לקמיה דרב פפא												ז
אייתי סהדי דלא שנית ביה, ואיפטר.	אמר ליה: [רב פפא]											ז
ההוא גברא דשאל שונרא מחבריה, חבור עליה עכברי וקטלוהו.												ז
כי האי גוונא מאי? כי מתה מחמת מלאכה דמי, או לא?	יתיב רב אשי וקמיבעיא ליה:											ז
גברא דנשי קטלוהו - לא דינא ולא דיינא.	רב מרדכי לרב אשי, הכי אמר אבימי מהגרוניא משמיה דרבא:											ז
אכיל עכברי טובא וחביל ומית.	איכא דאמרי:											ז
כהאי גוונא מאי?	יתיב רב אשי וקא מעיין בה:											ז
גברא דנשי קטלוהו - לא דינא ולא דיינא.	רב מרדכי לרב אשי, הכי אמר אבימי מהגרוניא:											ז
האי מאן דבעי למישאל מידי מחבריה וליפטר, נימא ליה: אשקיין מיא, דהוי שאילה בבעלים. ואי פקח הוא, נימא ליה: שאיל ברישא, והדר אשקיין.	רבא:											ז
מקרי דרדקי, שתלא, טבחא, ואומנא, ספר מתא - כולהון בעידן עבידתיהו כשאילה בבעלים דמו.	רבא:											ז
רבנן לרבא: שאיל לן מך												ז
אקפיד, אמר להו: לאפקועי ממונאי קא בעיתו? אדרבה, אתון שאילתון לי. דאילו אנא מצי אישתמוטי לכו ממסכתא למסכתא, אתון לא מציתו לאישתמוטי.	[רבא]											ז
ולא היא, איהו שאיל להו ביומא דכלה, אינהו שאילו ליה בשאר יומי.												ז
מרימר בר חנינא אוגר כודנייתא בי חוזאי, נפק לדלויי טעונה בהדיהו, פשעו בה ומית.												ז

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	



בבא מציעא-השואל את הפרה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אתו לקמיה דרבא, חייבינהו.	[רבא]											◇
פשיעה בבעלים היא	רבנן לרבא:											◇
איכסיף.	[רבא]											○
לסוף איגלאי מילתא דלמיסר טעונה הוא דנפק.												◇
הניחא למאן דאמר פשיעה בבעלים פטור - משום הכי איכסיף, אלא למאן דאמר חייב - אמאי איכסיף?												⚡
לא מופשע פשעו בה, אלא איגנובי איגנוב, ומתה כדרכה בי גנב הוי.												◇
ואתו לקמיה דרבא וחייבינהו	[רבא]											■
גניבה בבעלים היא	רבנן לרבא:											◇
אכסיף.	[רבא]											○
לסוף איגלאי מילתא דלמיסר טעונה הוא דנפק.												◇
השואל את הפרה, שאלה חצי יום ושכרה חצי יום, שאלה היום ושכרה למחר, שכר אחת ושאל אחת ומתה												■
המשאיל אומר: שאולה מתה, ביום שהיתה שאולה מתה, בשעה שהיתה שאולה מתה, והלה אומר: איני יודע - חייב.												■
השוכר אומר: שכורה מתה, ביום שהיתה שכורה מתה, בשעה שהיתה שכורה מתה, והלה אומר: איני יודע - פטור.												■
זה אומר: שאולה, וזה אומר: שכורה, ישבע השוכר ששכורה מתה.												■
זה אומר: איני יודע, וזה אומר: איני יודע - יחלוקן.												■
שמעת מיניה: מנה לי בידך, והלה אומר: איני יודע - חייב.												◇
לימא תהוי תיובתא דרב נחמן?												⚡
דאימר, מנה לי בידך והלה אומר: איני יודע, רב הונא ורב יהודה אמרי: חייב	[רב הונא ורב יהודה]											◇
פטור.	רב נחמן ורבי יוחנן:											◇
כגון שיש עסק שבועה ביניהן	כדאמר רב נחמן:											◇
הכא נמי - כגון שיש עסק שבועה ביניהן.												!
היכי דמי עסק שבועה?												^
כדרבא												!
מנה לי בידך, והלה אומר אין לך בידי אלא חמשים והשאר - איני יודע, מתוך שאינו יכול לישבע - משלם.	דאמר רבא:											◇
משכחת לה רישא בשתים, וסיפא בשלש.												◇
רישא בשתים, דאמר ליה: שתי פרות מסרתי לך, פלגיה דיומא בשאילה ופלגיה דיומא בשכירות. אי נמי, חד יומא בשאילה וחד יומא בשכירות, ומתו תרוייהו בעידן שאילה, ואמר ליה שואל: חדא - אין, בעידן שאילה מתה, ואידך לא ידענא אי בעידן שאילה מתה ואי בעידן שכירות מתה, דמתוך שאינו יכול לישבע - משלם.												!
וסיפא בשלש, דאמר ליה: שלש פרות נתתי לך, שתיים בשאילה ואחת בשכירות, ומתו הני תרתי דשאילה. ואמר ליה שואל: אין, חדא דשאילה מתה, אידך לא ידענא אי דשאילה מתה ודקיימא דשכירות היא, אי דשכירות מתה והא דקיימא דשאילה היא, ומתוך שאינו יכול לישבע - משלם.												!

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ¿ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מאן דאמר	בבא מציעא-השואל את הפרה												
ולרמי בר חמא, דאמר:	ארבעה שומרים צריכין כפירה במקצת והודאה במקצת											◊	צח.
	משכחת לה רישא בשלש וסיפא בארבע.											◊	צח.
	רישא בשלש, דאמר ליה: שלש פרות נתתי לך, פלגיה דיומא בשאלה ופלגיה דיומא בשכירות, אי נמי חד יומא בשאלה וחד יומא בשכירות, ומתו שלש כולהו בעידן שאילה. ואמר ליה שואל: חדא - לא היו דברים מעולם, וחדא - אין, בעידן שאילה מתה, ואידך - לא ידענא אי בעידן שאילה מתה ואי בעידן שכירות מתה, דמתוך שאינו יכול לישבע - משלם.											!	צח.
	סיפא בארבע, דאמר ליה: ארבע פרות נתתי לך, שלש בשאלה חדא בשכירות ומתו הנך שלש דשאלה. ואמר ליה שואל: חדא - לא היו דברים מעולם, וחדא - אין, דשאלה מתה, ואידך - לא ידענא אי דשכירות מתה ודקיימא דשאלה, או דשאלה מתה ודקיימא דשכירות, דמתוך שאינו יכול לישבע - משלם.											!	צח.
	זה אומר שאולה וזה אומר שכורה - ישבע השוכר ששכורה מתה.											◊	צח:
	ואמאי? מה טעננו - לא הודה לו, ומה שהודה לו - לא טעננו											¿	צח:
עולא:	על ידי גלגול, דאמר ליה: אישתבע לי איזו מיהת דכדרכה מתה. ומיגו דמישתבע דכדרכה מתה מישתבע נמי דשכורה מתה.											!	צח:
	זה אומר איני יודע וזה אומר כו'.											◊	צח:
	הא מני - סומכוס היא											■	צח:
דאמר: [סומכוס]	ממון המוטל בספק חולקין.											■	צח:
בעי רבי אבא בר ממל:	שאלה בבעלים, שכרה שלא בבעלים, מהו? מי אמרינן: שאילה לחודה קיימא, ושכירות לחודה קיימא. או דלמא: שכירות בשאלה מישך שייכי, דהא מיחייב בגניבה ואבידה?											◊	צח:
	אם תמצא לומר שכירה בשאלה מישך שייכי, שכרה בבעלים שאלה שלא בבעלים, מהו? שאלה בשכירות - ודאי לא שייכא, או דלמא כיון דשייכא במקצת - כמאן דשייכא בכולה דמי?											◊	צח:
	אם תמצא לומר לא אמרינן כיון דשייכא במקצת כמאן דשייכא בכולה דמי? שאלה בבעלים ושכרה שלא בבעלים, וחזרו ושאלה, מהו? הדר אתיא לה שאלה לדוכתה, או דלמא אפסיקא לה שכירות ביני וביני?											◊	צח:
	שכרה בבעלים ושאלה, וחזרו ושכרה, מהו? מי אמרינן: אתיא לה שכירות לדוכתה, או דלמא אפסיקא לה שאלה ביני וביני?											◊	צח:
	תיקו.											■	צח:
	השואל את הפרה ושלחה לו ביד בנו, ביד עבדו, ביד שלוחו, או ביד בנו, ביד עבדו, ביד שלוחו של שואל, ומתה - פטור.											■	צח:
	אמר לו השואל: שלחה לי ביד בני, ביד עבדי, ביד שלוחי, או ביד בנך, ביד עבדך, ביד שלוחך, או שאמר לו המשאל: הריני משלחה לך ביד בני, ביד עבדי, ביד שלוחי או ביד בנך, ביד עבדך, ביד שלוחך, ואמר לו השואל: שלח, ושלחה ומתה - חייב.											■	צח:
	וכן בשעה שמחזירה.											■	צח:
	ביד עבדו חייב? יד עבדו כיד רבן											¿	צט.
שמואל:	בעבד עברי, דלא קני ליה גופיה.											◊	צט.
רב:	אפילו תימא בעבד כנעני, נעשה כאומר ליה: הכישה במקל והיא תבא.											◊	צט.
מיתיבי:	השואל הפרה ושלחה לו ביד בנו, ביד שלוחו - חייב, ביד עבדו - פטור.											¿	צט.
	בשלמא לשמואל - מתניתין בעבד עברי, ברייתא - בעבד כנעני. אלא לרב קשיא											¿	צט.
אמר לך רב:	לא תימא נעשה כאמר ליה, אלא אימא: באמר ליה: הכישה במקל והיא תבא.											!	צט.
דאיתמר: [רב נחמן אמר רבה בר אבוח]	השאלני פרתך. - ואמר לו: ביד מי? - ואמר לו: הכישה במקל ותבא. אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוח אמר רב: כיון שיצאת מרשות משאל ומתה - חייב.											!	צט.
נימא מסייע ליה:	השאלני פרתך. ואמר ליה: ביד מי? ואמר ליה: הכישה במקל והיא תבא, כיון שיצאת מרשות משאל ומתה - חייב.											!	צט.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-השואל את הפרה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
הכא במאי עסקינן - כגון שהיתה חצרו של שואל לפנים מחצרו של משאיל, דכי משלחה לה ודאי להתם אזלא.	רב אשי:											!	צט.
אי הכי מאי למימרא												ז	צט.
לא צריכא, דאיכא גזייתא. מהו דתימא: לא סמכא דעתיה, דלמא קיימא התם ולא אתיא אזלא להדיא, קא משמע לן דסמכא דעתיה.												!	צט.
השוואל קרדום מחבירו, בקע בו - קנאו. לא בקע בו - לא קנאו.	רב הונא:											◊	צט.
למאי?												^	צט.
אילימא לאונסין												!	צט.
מאי שנא פרה דמשעת שאילה?												ז	צט.
אלא לחזרה, בקע בו - לא מצי הדר ביה משאיל, לא בקע בו - מצי משאיל הדר ביה.												!	צט.
ופליגא דרבי אמי												■	צט.
המשאיל קרדום של הקדש - מעל לפי טובת הנאה שבו, וחבירו מותר לבקע בו לכתחילה.	דאמר רבי אמי:											■	צט.
ואי לא קנאו - אמאי מעל, ואמאי חבירו מותר לבקע בו לכתחילה? ניהדריה, ולא ליקנייה ולא לימעול												■	צט.
ופליגא דרבי אלעזר												■	צט.
כדרך שתקנו משיכה בלקוחות - כך תקנו משיכה בשומרים.	דאמר רבי אלעזר:											■	צט.
כשם שתקנו משיכה בלקוחות - כך תקנו משיכה בשומרים, וכשם שקרקע נקנית בכסף ובשטר ובחזקה - כך שכירות נקנה בכסף ובשטר ובחזקה.	תניא נמי הכי:											■	צט.
שכירות מאי עבידתיה?												ז	צט:
שכירות קרקע.	רב חסדא:											!	צט.
האי מאן דגזיל חביצא דתמרי מחבירו, ואית בה חמשים תמרי, אגב הדדי - מזדבנן בחמשים נכי חדא, חדא חדא - מזדבנן בחמשים. להדיוט - משלם חמשים נכי חדא, להקדש - משלם חמשים וחומשייהו, מה שאין כן במזיק, דלא משלם חומשא.	שמואל:											■	צט.
(ויקרא כ"ב) ואיש כי יאכל קדש - פרט למזיק.	דאמר רב:											■	צט.
להדיוט אמאי משלם חמשים נכי חדא? נימא ליה: אנא חדא חדא הוה מזדבנא להן	מתקיף לה רב ביבי בר אביי:											ז	צט.
שמין בית סאה באותה שדה תנן.	רב הונא בריה דרב יהושע:											!	צט.
למימרא דסבר שמואל דין הדיוט לאו כדין גבוה דמי?												ז	צט.
נטל אבן או קורה מהקדש - לא מעל, נתנה לחבירו - הוא מעל וחבירו לא מעל. בנאה בתוך ביתו - לא מעל עד שידור תחתיה בשוה פרוטה.	והתנן:											■	צט.
זאת אומרת: הדר בחצר חבירו שלא מדעתו צריך להעלות לו שכר.	ויתבי רבי אבהו קמיה דרבי יוחנן, ויתבי וקאמר משמיה דשמואל:											■	צט.
הדר ביה שמואל מההיא.												!	צט.
וממאי דמההיא הדר ביה, דלמא מהא הדר?												ז	צט.
לא, מההיא הדר ביה, כדרכא.												!	צט.
הקדש שלא מדעת - כהדיוט מדעת דמי.	דאמר רבא:											■	צט.
הני שקולאי דתברו חביתא דחמרא לחנוואה, ביומא דשוקא מיזדבנא בחמש, בשאר יומי מיזדבנא בארבע. אהדרו ליה ביומא דשוקא - מהדרו ליה חביתא דחמרא, בשאר יומי - מהדרו ליה חמש.	רבא:											■	צט.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה O	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	



בבא מציעא-השואל את הפרה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ולא אמרן אלא דלא הוה ליה חמרא לזבונן, אבל הוה ליה חמרא לזבונן - הא איבעי ליה לזבונן.												צט:
ומנכי ליה אגר טירחיה, ודמי ברזנייתא.												צט:
המחליף פרה בחמור וילדה, וכן המוכר שפחתו וילדה, זה אומר: עד שלא מכרתי, וזה אומר: משלקחתי - יחלוקן.												ק. מ
היו לו שני עבדים, אחד גדול ואחד קטן, וכן שתי שדות אחת גדולה ואחת קטנה												ק. ק.
הלוקח אומר: גדול לקחתי, והלה אומר: איני יודע - זכה בגדול.												ק. ק.
המוכר אומר: קטן מכרתי, והלה אומר: אני יודע - אין לו אלא קטן.												ק. ק.
זה אומר גדול, וזה אומר קטן - ישבע המוכר שהקטן מכר.												ק. ק.
זה אומר איני יודע וזה אומר איני יודע - יחלוקן.												ק. ק.
אמאי יחלוקן? וליחזי ברשות דמאן קיימא, וליהוי אידך המוציא מחבירו עליו הראיה												ק. ק. ג
בעומדת באגם. שפחה נמי - דקיימא בסימטא.	רב חייא בר אבין אמר שמואל:											ק. ק.
ונוקמא אחזקת דמרא קמא, וליהוי אידך המוציא מחבירו עליו הראיה												ק. ק.
הא מני - סומכוס היא												ק. ק.
ממון המוטל בספק - חולקין בלא שבועה.	דאמר: [סומכוס]											ק. ק.
אימור דאמר סומכוס בשמא ושמא, בברי וברי מי אמר?												ק. ק.
אין, אמר סומכוס אפילו בברי וברי.	רבה בר רב הונא:											ק. ק.
לעולם כי אמר סומכוס - שמא ושמא, אבל ברי וברי - לא אמר, ותני: זה אומר שמא עד שלא מכרתי, וזה אומר שמא משלקחתי.	רבא:											ק. ק.
זה אומר איני יודע וזה אומר איני יודע - יחלוקן.	תנן:											ק. ק. <
בשלמא לרבא, מדסיפא שמא ושמא - רישא נמי שמא ושמא, אלא לרבה בר רב הונא, דאמר: אין, אמר סומכוס אפילו ברי וברי, השתא ברי וברי אמר יחלוקן, שמא ושמא מיבעיא?												ק. ק.
אי משום הא - לא ארייא, תנא סיפא לגלויי רישא. שלא תאמר רישא שמא ושמא, אבל ברי וברי - לא, תנא סיפא שמא ושמא מכלל דרישא ברי וברי, ואפילו הכי יחלוקן.												ק. ק.
זה אומר גדול וזה אומר קטן - ישבע המוכר שקטן מכר.	תנן:											ק. ק.
בשלמא לרבא, דאמר כי אמר סומכוס שמא ושמא, אבל ברי וברי לא אמר - משום הכי ישבע. אלא לרבה בר רב הונא, דאמר: אין, אמר סומכוס אפילו ברי וברי, אמאי ישבע מוכר? יחלוקן מיבעי ליה												ק. ק.
מודה סומכוס היכא דאיכא שבועה דאורייתא, כדבעינן למימר לקמן.												ק. ק.
היו לו שני עבדים אחד גדול ואחד קטן.												ק. ק. <
אמאי ישבע? מה שטענו - לא הודה לו, ומה שהודה לו - לא טענו												ק. ק.
ועוד: הילך הוא												ק. ק.
ועוד: אין נשבעין על העבדים												ק. ק.
בטוענו דמי - דמי עבד גדול, דמי עבד קטן, דמי שדה גדולה, דמי שדה קטנה.	רב:											ק. ק.
בטוענו כסות עבד גדול, כסות עבד קטן, עומרי שדה גדולה, עומרי שדה קטנה.	שמואל:											ק. ק.
כסות - מה שטענו - לא הודה לו, ומה שהודה לו - לא טענו												ק. ק.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	



בבא מציעא-השואל את הפרה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	ק:
בדיילפי	כדאמר רב פפא:										⚡	ק:
הכא נמי בדיילפי.											!	ק:
מידי כסות קתני? עבד קתני	קשיא ליה לרבי הושעיא:										⚡	ק:
כגון שטענו עבד בכסותו ושדה בעומריה.	אלא אמר רבי הושעיא:										⚡	ק:
ואכתי: כסות, מה שטענו - לא הודה לו, ומה שהודה לו, לא טענו											⚡	ק:
בדיילפי.	רב פפא:										!	ק:
זוקקין אתא לאשמועינן?	קשיא ליה לרב ששת:										⚡	ק:
זוקקין הנכסים שאין להן אחריות, את הנכסים שיש להן אחריות לישבע עליהן	תנינא:										⚡	ק:
הא מני - רבי מאיר היא	אלא אמר רב ששת:										!	ק:
עבדא כמטלטלין דמי.	דאמר: [רבי מאיר]										!	ק:
ואכתי, מה שטענו - לא הודה לו, ומה שהודה לו - לא טענו											⚡	ק:
סבר לה כרבן גמליאל											!	ק:
טענו חטים והודה שעורים - פטור	דתנן: [ת"ק]										⚡	ק:
מחייב.	רבן גמליאל:										⚡	ק:
אכתי, הילך הוא											⚡	ק:
עבדא - דקטע לידיה, ושדה - שחפר בה בורות, שיחין ומערות.	רבא:										!	ק:
והא רבי מאיר איפכא שמעינן ליה											⚡	ק:
גזל בהמה והזקינה, עבדים והזקינו - משלם כשעת הגזילה	דתנן: [ת"ק]										⚡	ק:
בעבדים אומר לו הרי שלך לפניך	רבי מאיר:										⚡	ק:
הא לא קשיא כדמחליף רבה בר אבוה ותני:											!	ק:
משלם כשעת הגזילה	רבי מאיר:										⚡	ק:
אומר לו בעבדים הרי שלך לפניך.	חכמים:										⚡	ק:
אלא ממאי דסבר רבי מאיר מקשינן קרקע לעבד, מה עבד נשבעין - אף קרקע נשבעין? דלמא אעבד הוא דנשבעין, אבל אקרקע לא?											⚡	ק:
לא סלקא דעתך											!	ק:
המחליף פרה בחמור וילדה, וכן המוכר שפחתו וילדה, זה אומר ברשותי וזה שותק - זכה. זה אומר איני יודע וזה אומר איני יודע - יחלוקן. זה אומר ברשותי וזה אומר ברשותי - ישבע המוכר שברשותו ילדה, לפי שכל הנשבעין שבתורה נשבעין ולא משלמין, דברי רבי מאיר.	דתניא: [רבי מאיר]										⚡	ק:
אין נשבעין לא על העבדים ולא על הקרקעות.	חכמים:										⚡	ק:
לאו מכלל דרבי מאיר סבר נשבעין?											!	ק:
ממאי? דלמא כשם קאמרו ליה, כי היכי דאודית לן בקרקעות - אודי לן נמי בעבדים.											⚡	ק:

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-השואל את הפרה		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
יש דברים שהן כקרקע ואינן כקרקע, ואין חכמים מודים לו. כיצד? עשר גפנים טעונות מסרתי לך, והלה אומר: אינן אלא חמש. רבי מאיר מחייב כל המחובר לקרקע - הרי הוא כקרקע.	תדע, דתנן: רבי מאיר: ◆	■	■									
ענבים העומדות ליבצר איכא בינייהו.	ואמר רבי יוסי בר חנינא: ◆	■	■									
כבצורות דמיין	דמר סבר: [רבי מאיר] ◆	■	■	■	◆							
לאו כבצורות דמיין.	ומר סבר: [חכמים] ◆	■	■	■	◆							
אלא לעולם כדרבי הושעיא, ודקשיא לך זוקקין - איצטריך, סלקא דעתך אמינא: כסות עבד - כעבד דמי, עומרי שדה - כשדה דמי, קא משמע לך.								!		◇		
זה אומר איני יודע וזה אומר איני יודע יחלוקו.											◇	
הא מני - סומכוס היא											■	
ממון המוטל בספק - חולקין.	דאמר: [סומכוס]										■	◇
זה אומר ברשותי וזה אומר ברשותי - ישבע המוכר שברשותו ילדה.	אימא סיפא:										■	◇
אין, אמר סומכוס אפילו ברי וברי	ולרבה בר רב הונא, דאמר:										■	◇
אמאי ישבע מוכר? יחלוקו מיבעיא											■	◇
מודה סומכוס היכא דאיכא שבועה דאורייתא, ודקטעה לידה כדרבא.											■	◇
המוכר זיתיו לעצים ועשו פחות מרביעית לסאה - הרי אלו של בעל הזיתים. עשו רביעית לסאה, זה אומר: זיתי גדלו, וזה אומר ארצי גדלה - יחלוקו.											■	◇
שטף נהר זיתיו ונתנם לתוך שדה חבירו, זה אומר: זיתי גדלו, וזה אומר ארצי גדלה - יחלוקו.											■	◇
היכי דמי?											■	◇
אי דאמר ליה קוץ לאלתר											■	◇
אפילו פחות מרביעית נמי לבעל הקרקע											■	◇
אי דאמר ליה כל אימת דבעית קוץ											■	◇
אפילו רביעית נמי לבעל זיתים											■	◇
לא צריכא, דאמר ליה סתמא. פחות מרביעית - לא קפדי אינשי, רביעית - קפדי אינשי.											■	◇
ורביעית שאמרו - חוץ מן ההוצאה.	רבי שמעון בן פזי:										■	◇
שטף נהר זיתיו.											■	◇
לא שנו אלא שנעקרו בגושיהן ולאחר שלש, אבל בתוך שלש - הכל של בעל הזיתים. דאמר ליה: אי את נטעת, בתוך שלש - מי הוה אכלת?	עולא אמר ריש לקיש:										■	◇
ולימא ליה: אי אנא נטעי, לאחר שלש - הוה אכילנא ליה כוליה, השתא קאכלת פלגא בהדא?											■	◇
לא שנו אלא שנעקרו בגושיהן ובתוך שלש, אבל לאחר שלש - הכל לבעל הקרקע. דאמר ליה: אי אנא נטעי, לאחר שלש - מי לא הוה אכילנא - ליה כוליה?	אלא, כי אתא רבין אמר ריש לקיש:										■	◇
ולימא ליה: אי את נטעת - בתוך שלש - לא הוה אכלת, השתא קא אכלת פלגא בהדא?											■	◇
משום דאמר ליה: אי אנא נטעי - הוה קטיני ורענא תחותיהו סילקא וירקא.											■	◇
אמר הלה זיתי אני נוטל - אין שומעין לו.	תנא:										■	◇

<p>disputants- חולקים- ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>statement- מימרא- ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-השואל את הפרה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מאי טעמא?												^	קא.
משום ישוב ארץ ישראל.	רבי יוחנן:											!	קא.
כגון דא צריכא רבה.	רבי ירמיה:											■	קא.
המקבל שדה אבותיו מן הנכרי - מעשר ונותן לו.	תנן התם: רבי יהודה											■	קא.
מאי שדה אבותיו - ארץ ישראל, ואמאי קרו לה שדה אבותיו - שדה אברהם יצחק ויעקב. וקסבר: אין קנין לנכרי בארץ ישראל להפקיע מיד מעשר. ומקבל כחוכר דמי, מה חוכר - בין עבד ובין לא עבד בעי עשורי ומיתן ליה, דכי פורע חובתו דמי, אף מקבל נמי כי פורע חובתו דמי - מעשר ונותן לו.	סכרוה:											■	קא.
אלא הא דתנאי: רבי יהודה אומר: המקבל שדה אבותיו ממציק נכרי - מעשר ונותן לו.	רב כהנא לרב פפי ואמרי לה לרב זביד: [רבי יהודה]											♣	קא.
מאי איריא מציק? אפילו אין מציק נמי												♣	קא.
אלא: לעולם יש קנין לנכרי בארץ ישראל להפקיע מיד מעשר, ומקבל לאו כחוכר דמי, ומאי שדה אבותיו - שדה אבותיו ממש. ולדידיה הוא דקנסוה רבנן, דאידי דחביבא עליה - טפי ואזיל מקבל לה. אבל איניש דעלמא - לא.												■	קא.
ולדידיה מאי טעמא קנסוה רבנן?												^	קא.
כדי שתהא ברה בידו.	רבי יוחנן:											!	קא.
כגון דא צריכא רבה.	רבי ירמיה:											■	קא.
היורד לתוך שדה חבירו ונטעה שלא ברשות, אמר רב: שמיך לו, וידו על התחונה.	איתמר: [רב]											♣	קא.
אומדין כמה אדם רוצה ליתן בשדה זו לנוטעה.	שמואל:											♣	קא.
ולא פליגי כאן - בשדה העשויה ליטע, כאן - בשדה שאינה עשויה ליטע.	רב פפא:											■	קא.
והא דרב לאו בפירוש איתמר, אלא מכללא איתמר.												■	קא.
דהווא דאתא לקמיה דרב												○	קא.
זיל שום ליה	אמר ליה: [רב]											■	קא.
אמר ליה: לא בעינא.												○	קא.
זיל שום ליה, וידו על התחונה.	אמר ליה: [רב]											■	קא.
אמר ליה: לא בעינא.												○	קא.
לסוף חזייה דגדרה וקא מנטר לה.												○	קא.
גלית אדעתך דניחא לך - זיל שום ליה, וידו על העליונה.	אמר ליה: [רב]											■	קא.
היורד לתוך חורבתו של חבירו ובנאה שלא ברשותו, ואמר לו: עצי וּבַנְיָ אֲנִי נוטל, רב נחמן אמר: שומעין לו	איתמר: [רב נחמן]											♣	קא.
אין שומעין לו.	רב ששת:											♣	קא.
בית שמאי אומרים: שומעין לו	מיתבי, רבן שמעון בן גמליאל: בית שמאי:											♣	קא.
אין שומעין לו.	בית הלל:											♣	קא.
לימא רב נחמן דאמר כבית שמאי?												♣	קא.
הוא דאמר כי האי תנא												!	קא.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	



בבא מציעא-השואל את הפרה		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
שומעין לו, דברי רבי שמעון בן אלעזר.	דתניא: [רבי שמעון בן אלעזר]											⚡	◇
שומעין לו	רבן שמעון בן גמליאל: בית שמאי:											⚡	◇
אין שומעין לו.	בית הלל:											⚡	◇
מאי הוי עלה?												^	◇
בבית שומעין לו, בשדה - אין שומעין לו.	רבי יעקב אמר רבי יוחנן:											⚡	◇
בשדה מאי טעמא - משום ישוב ארץ ישראל.												■	◇
משום כחשא דארעא.	איכא דאמרי:											■	◇
מאי בנייהו?												⚡	◇
איכא בנייהו חוצה לארץ.												!	◇
המשכיר בית לחבירו בימות הגשמים - אינו יכול להוציא מן החג ועד הפסח. בימות החמה - שלשים יום.													■
ובכרכים, אחד ימות החמה ואחד ימות הגשמים - שנים עשר חדש.													■
ובחנויות, אחד עיירות ואחד כרכים - שנים עשר חדש.													■
חנות של נחתומים ושל צבעים - שלש שנים.	רבן שמעון בן גמליאל:												■
מאי שנא ימות הגשמים - דכי אגר איניש ביתא בימות הגשמים אגר לכולהו ימות הגשמים, ימות החמה נמי, דכי אגר איניש ביתא - לכולהו ימות החמה אגר												⚡	◇
אלא, בימות הגשמים היינו טעמא - דלא שכיח ביתא למיגר.												!	◇
בכרכים, אחד ימות החמה ואחד ימות הגשמים שנים, עשר חדש.	אימא סיפא:											⚡	◇
ואילו מלו ליה יומי שכירות בימות הגשמים - מפיק ליה, ואמאי? הא לא שכיח ביתא למיגר												⚡	◇
להודיע קתני. והכי קאמר: המשכיר בית לחבירו סתם - אין יכול להוציא בימות הגשמים מחג ועד הפסח אלא אם כן הודיעו שלשים יום מעיקרא.	רב יהודה:											!	◇
כשאמרו שלשים וכשאמרו שנים עשר חדש - לא אמרו אלא להודיעו.	תניא נמי הכי:											■	◇
וכשם שמשכיר צריך להודיע - כך שוכר צריך להודיע. דאמר ליה: אי אודעתן - הוה טרחנא ומותיבנא ביה איניש מעליא.												■	◇
אם נכנס יום אחד בימות הגשמים - אינו יכול להוציא מן החג עד הפסח.	רב אסי:												■
והא אגן שלשים יום קאמר												⚡	◇
הכי קאמר: אם נכנס יום אחד בימות הגשמים מהני שלשים יום - אינו יכול להוציא מן החג ועד הפסח.												■	◇
ואם בא לרבות בדמיה - מרבה.	רב הונא:											■	◇
האי לנקטיה בכובסיה דלשבקיה לגלימא	אמר ליה רב נחמן:											⚡	◇
לא צריכא, דאייקור בתי.												!	◇
פשיטא, נפל ליה ביתא - אמר ליה: לא עדיפת מינאי.												■	◇
זבניה או אורתיה או יהביה במתנה - אמר ליה: לא עדיפת מגברא דאתית מיניה.												■	◇
כלליה לבריה, חזינן: אי הוה אפשר לאודועיה - איבעי ליה לאודועי, ואי לא - אמר ליה: לא עדיפת מינאי.												■	◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
מקרא-key:	

בבא מציעא-השואל את הפרה		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
ההוא גברא דזבן ארבא דחמרא, לא אשכח דוכתא לאותוביה.												○	◇	קא:	
אמר ליה לההיא איתתא: אית לך דוכתא לאוגרי?													○	◇	קא:
אמרה ליה: לא.													○	◇	קא:
אזל קדשה, יהבה ליה דוכתא לעייליה. אזל לביתיה, כתב לה גיטא, שדר לה.													○	◇	קא:
אזלא איהי, אגרא שקולאי מיניה וביה, אפיקתיה ואותביה בשבילא.													○	◇	קא:
כאשר עשה כן יעשה לו, גמולו ישוב בראשו	רב הונא בריה דרב יהושע:											■	◇	קא:	
לא מיבעיא חצר דלא קיימא לאגרא, אלא אפילו חצר דקיימא לאגרא, אמרה ליה: לכולי עלמא - ניחא לי לאוגורי ולך לא ניחא לי, דדמית עלי כי אריא ארבא.												■	◇	קא:	
של נחתומים ושל צבעין שלש שנים.	רבן שמעון בן גמליאל:												■	<	קא:
מפני שהקיפן מרובה.	תנא:												■	◇	קא:
המשכיר בית לחבירו, המשכיר חייב בדלת, בנגר ובמנעול, ובכל דבר שמעשה אומן. אבל דבר שאינו מעשה אומן - השוכר עושהו.													■	מ	קא:
הזבל של בעל הבית, ואין לשוכר אלא היוצא מן התנור ומן הכירים בלבד.													■	מ	קא:
המשכיר בית לחבירו - משכיר חייב להעמיד לו דלתות, לפתוח לו חלונות, לחזק לו תקרה, לסמוך לו קורה. ושוכר חייב לעשות לו סולם, לעשות לו מעקה, לעשות לו מרזב, ולהטיח את גגו.	תנו רבנן:												■	ג	קא:
מזווה על מי?	בעו מיניה מרב ששת:												^		קא:
מזווה?													?		קא:
מזווה חובת הדר היא	האמר רב משרשיא:												?	■	קא:
אלא מקום מזווה על מי?													^	◇	קא:
דבר שאין מעשה אומן - השוכר עושהו	אמר להו רב ששת: תניתוה:												!	◇	קא:
והאי נמי לאו מעשה אומן הוא, אפשר הוא בגובתא דקניא.													!	◇	קא:
המשכיר בית לחבירו - על השוכר לעשות לו מזווה, וכשהוא יוצא - לא יטלנה בידו ויוצא. ומנכרי - נוטלה בידו ויוצא.	תנו רבנן:												■	◇	קב.
ומעשה באחד שנטלה בידו ויצא, וקבר אשתו ושני בניו.													○		קב.
מעשה לסתור?													?		קב.
ארישא.	רב ששת:												!		קב.